

Till läsningen: Före 1 **u** finnas två mycket grunda och ojämna små fördjupningar, som med all sannolikhet båda äro naturliga. 4 **a** har, i likhet med övriga **a**-runor (26, 35) bst endast t. v. om hst. Sk efter 7 **r** består av två djupt huggna punkter; samma form ha sk genomgående i inskriften. 9 **e** är tydligt stunget. 12 **i** står i en spricka, i vilken det här finnas tydliga spår av huggning. 15 **e** är stunget. I 16 **n** sitter bst högt; i likhet med inskriftens övriga **n**-runor (27, 36) finnes bst endast t. h. om hst. 17 **y** är tydligt stunget. I 21 **r** är bst felristad; den kröker blott ytterst obetydligt och gör därför snarast intryck av **u**-bst. Då emellertid bst i inskriftens andra **u**-runor, med undantag för 1 **u**, tyckes ha utgått från huvudstavens topp, har runan 21 här återgivits som **r**; olikheten med inskriftens övriga **r**-runor, med deras kraftigt vinklade bst, är dock iögonenfallande. 23 **e** är tydligt stunget. 25 **f** har förlorat huvudstavens nedre del genom flagring. 27 **n** är mycket svagt. 30 **k** är ej stunget. Bst i 31 **k** är nedtill otydlig. I 33 **i** finnes något under mitten en fördjupning, som knappast gör intryck av att vara huggen. 35 **a** och 36 **n** äro också svaga. 38 **i** är ej stunget. Av 39 **s** finnas endast svaga spår. 40 **u** är skadat i toppen genom flagring. Av r. 41 återstå nu endast delar av hst. Möjligen kan man t. v. om hst se ett svagt spår av en **a**-bst. Av runorna 42 och 43 finnas endast ytterst svaga spår. Däremot är sk (:) mellan dessa runor säkert. En fördjupning finnes mitt i slingan vid r. 42. Den gör knappast intryck av att vara huggen, men kan dock möjligen vara bst i ett **n**. I 46 **t** äro bst mycket svaga. Efter 47 **i** finnas två mycket grunda punkter, som sannolikt äro spår av sk. — Hadorph: 15 **a**, 23 **n**. Runföljden 37—42: **lisual**. R. 43 är bevarad (**r**). — Dybeck: 37—42 **lisual**; 43 **r** är bevarat.

Om namnet *Vifastr*, som är belagt ett 15-tal gånger i svenska runinskrifter, se Sö 282 och E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 101.

Runföljden 37—42 innehåller ristarens namn. Det är numera skadat, men har tidigare lästs **lisual**. Brate diskuterar namnet i *Svenska runristare*, s. 66: »... **lisual** är måhända sammansatt av *lidh* 'krigsmanskap' i gen. och *-valdr* 'hövding', jfr. **lipsmopr** L. 787 ...» Det bör emellertid understrykas, att såväl läsningen som tolkningen av ristarens namn äro osäkra.

Den ristarsignatur, som möter oss på U 734, är eljest okänd. Brate anmärker med rätta (a. a. s. 66): »Denne ristare har troligen blott tillfälligtvis verkat som sådan att döma av slingans och ornamentets otymplighet.»

735. Långarnö, Villberga sn.

Pl. 70.

Litteratur: B 596, L 675, D 1: 64. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, *Monumenta* 4, bl. 16; J. G. Liljgren, *Run-Lära* (1832), s. 81 f., 114; C. C. Rafn, *Runeindskrift i Piræus* (1856), s. 166 f.; R. Dybeck, *Reseberättelse* 1860, 1863 (ATA); S. Grundtvig, *Oldnordisk Litteraturhistorie* (i: *Historisk Tidsskrift*, Tredie Række, V), s. 602; UFT h. 9 (1880), s. LXXIX; E. Brate och S. Bugge, *Runverser* (ATS 10: 1), s. 127 f., 324, 365, 380; O. v. Friesen, *Upplands runstenar* (1907), s. 36, (1913), s. 62, *Runorna i Sverige*, 3. uppl. (1928), s. 70, *Bynamn på de uppländska runstenarna* (i: *Namn och bygd* 1930), s. 109; Hj. Lindroth, *En omdebatterad önamnsgrupp* (i: *Fornvännen* 1914), s. 173; E. Brate, *Svenska runristare* (1925), s. 58; H. Pipping, *Gömda bindrunor* (i: SNF 23: 2, 1933), s. 29 f.; Karl Martin Nielsen, *Runestenenes kumbl* (i: *Danske Studier* 1941), s. 49; S. B. F. Jansson, *Om Norges yngre runinskrifter* (i: *Fornvännen* 1943), s. 250, *En otolkad runinskrift* (i: UFT h. 47: 2, 1948), s. 182, noten; Carl J. S. Marstrander, *Bredsideinnskriftene på Alstadstenen* (i: *Festskrift til O. Broch*, 1947), s. 137, *Joruns innskrift på Alstadstenen* (i: NTfS, bd 14, 1947), s. 284, 286.

Äldre avbildningar: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* 4 och B 596); R. Dybeck, D 1: 64; v. Friesen, foto 1903 (ATA; återgivet i *Upplands runstenar* 1907 och 1913 samt i *Runorna i Sverige*).

Runstenen står 20 m. NV om ingången till mangårdsbyggnaden till Långarnö n:r 2, 150 m. V om landsvägen Långarnö—Ramby.

I *Ransakningarna* meddelas följande om runstenen: »J Långarns Södergiärdet, een fyrkantig Runsteen 3½ al: Lång och breedh, skrifwin på, på bådhe sijdher.» På träsnittet i Peringskiölds

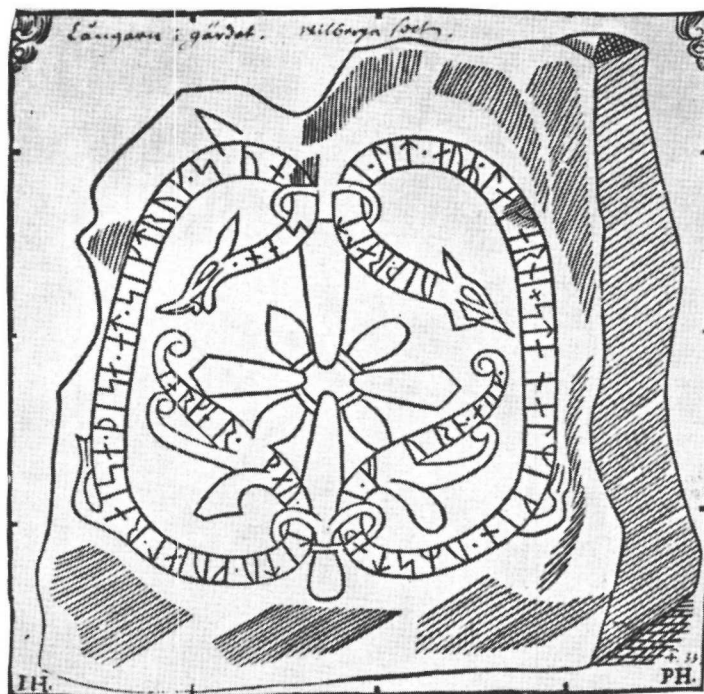

Fig. 168. U 735. Långarnö, Villberga sn. Efter B 596.

Monumenta finnes bläckanteckningen: »Långarn i gärdet. Wilberga sochn» (B 596: »Långarnby i gärdet»; L 675: »Långgarn, i gärdet»). Dybeck skriver i sin reseberättelse för år 1860: »Af Vilberga sockens runstenar, hvilka alla granskades, är Långgarnsstenen, ... med sin inskrift i fornypralag, ost(r)idigt den märkligaste. Vid min ankomst till Långgarn var egaren af marken, Johan Velén, i begrepp att uppföra en källare på platsen der stenen står. För ändamålet skulle denne sprängas och användas, hvilket jag naturligtvis afböjde. Stenen, som är å en naturlig, mindre kulle, hvilken blifvit å ena sidan skadad af skattsökare som letat efter gods under honom, lutar mycket tillbaka. Carl Petter Carlsson i Långgarn är vidtald att nästa vår, mot ersättning, resa och kringgärda honom med smärre sten.» I *Sveriges runurkunder* skriver Dybeck: »Långgarnby har sitt namn af den ... urgrafda eller tillvallade sjön Långgarn. Der han varit äro nu åtminstone fem byars ängar. Långgarnby, efter urgammalt sätt tätt sammanbygd, upptager en enstaka höjd, till hvilken sjöns östra strand sträckt sig. Söder ut är åter en sådan gammal, men mycket mindre strandhöjd. Runstenen finnes å denna. Han är vacker, jämntjock tre kvarter och flat äfven å den oristade sidan. Lutar starkt åt en grop invid baksidan.» I en not tillfogar Dybeck: »För tre år sedan stod han upprät. En landtmätare inbillade då några pojkar att 'stora skatter' lågo under stenen. Pojkarne voro snart framme med spett och spadar, bände och grofvo käckt ända till qvällen, då de — togo till fötters undan den ramlande hällen.» I sin reseberättelse för år 1863 skriver Dybeck: »Långgarnssten, huars märkvärdiga ristning nu är efter aftryck fullständigt och tillförlitligt återgifven i '*Sveriges Runurkunder*' (N° 64), fanns ännu halfliggande i sin grop.» I *UFT* h. 9 (1880) meddelar P. J. Lindal, att U 735 »finnes godt i behåll norr om husen till Långarnö n. 2, kalladt Apalle, sydligast i byn».

Röd granit. Höjd 1,90 m., bredd 1,89 m. Ristningen är djupt och tydligt huggen med kraftiga, rundade linjer.

Inskrift:

· uepralti · lit · ur · lakarni · stan · almikin · ur · stapi · fyra · auk ·
 5 10 15 20 25 30 35 40 45
 · arker · þau · litu · kubl · raisa · þisa · at · siktryk · sun · sen ·
 50 55 60 65 70 75 80 85

Veðraldi let ur Langgarni

stein almikinn ur staði föra

ok Arngærðr þau letu kumbl raisa þessa at Sigtrygg, sun sinn.

»Vädralde lät från Långgarn föra en mäktig sten från dess plats, och han och (hans hustru) Arngärd läto resa detta minnesmärke efter Sigtrygg, sin son.»

Till läsningen: Inskriften börjar och slutar med sk, som i denna inskrift har formen av en rund punkt eller ett kort, lodrätt streck. 2 e är tydligt stunget. 10 i är ej stunget; ej heller 16 k. I 23 a, 42 a och 46 a gå bst vinkelrätt över hst. 40 y och 49 e äro tydligt stungna. Sk före 46 a är något otydligt. 55 i är ej stunget. I 70 a ligger hst i en ojämn spricka. 75 k är ej stunget. 78 y och 84 e äro tydligt stungna. — Hadorph och Helgonius: Sk har förbisetts framför 1 u; 2 i. Mellan sk före 12 u och 12 u insattes en a-runan; delvis förklaras misstaget av att Hadorph har uppfattat en ornamentsdetalj som början till en hst. Sk efter 21 i anges oriktigt som ett kryss. Sk har förbisetts efter 24 n och efter 33 n. 40 u, 42 n. I stället för sk före 46 a läses ett i. Runföljden 58 k—61 i läses **kuial**. 78 u. Sk har förbisetts efter 82 n. — Dybeck: Före 12 u ser Dybeck med tvekan ett oregelbundet a, säkerligen därtill förledd av Hadorphs läsning. I sin kommentar till läsningen skriver Dybeck (D 1: 64): »Kännestrecket i det föreslagna † uti †† är svagt och osäkert.» (Den förmenta runan består av en grund naturlig fördjupning i stenen samt en ornamentsdetalj.) 42 n. Runföljden 58—61 **kubl** uppfattas som **kuial**. I kommentaren till sin läsning skriver Dybeck: »ordet ††† — så utfördt som ritningen visar — är ... säkert.» I en not tillägger Dybeck, att avbildningen »är efter ett noggrant aftryck af sjelfva stenristningen. — ††† måste förkastas» ... Redan en blick på Dybecks noggranna »ritning» väcker misstanken om att det står **kubl** på stenen. Så hade säkerligen Dybeck läst, om han icke hade haft Hadorphs läsning att gå efter. 78 u. — v. Friesen: 23 e. Läsningen strider emot hans eget foto, där man tydligt ser den mot hst vinkelrätt ansatta a-bistaven. Sk före 46 a saknas. (I *Upplands runstenar* 1907 återges 84 e som i, men detta är i senare arbeten rättat.)

Veðraldi är ett sällsynt namn. Det förekommer eljest endast på Ala-stenen, Vassunda sn (U 463). Det är icke alldeles otänkbart, att namnet i båda fallen åsyftar samma person. Inneböörden av namnet är dunkel. U. W. Dieterich tolkar det såsom »zusammengesetzt aus *Viðr*, isl. *vedr*, schw. *väder* ... und der Endung *-aldi*, die zur Verstärkung dient ... Dieser Name würde also stürmisches Wetter bedeuten» (*Runen-Wörterbuch*, 1844, s. 29 f.). Bugge anser, att namnet möjligen »er ... opstaaet af **Viðrvaldi* og sammensat med Præfixet *viðr*-, da i Oldtysk Navnet *Widerald*, *Widarolt* forekommer» (*ATS* 10: 1, s. 128).

Hustruns och moderns namn finnes i runföljden 46—50 **arker**. Härmed återges säkerligen kvinnonamnet *Arngærðr* med *n* bortfallet mellan konsonanter och *ð* försvunnet mellan de två *r*-en. Redan Liljegren uppfattar namnet riktigt, nämligen som »Arngerd», se hans nedan återgivna översättning. P. J. Lindal uppfattar namnet som »Årgerd», se *UFT* h. 9, 1880, s. LXXIX. Brate anser namnets »senare sammansättningsled vara *-gærðr*» (*ATS* 10: 1, s. 127, not 9). Han fortsätter: »Två uppfattningar af runristningen äro på detta ställe möjliga: antingen läses det följande þ dubbelt, hvarigenom den yngre formen *Árgærð* uppkommer eller antages, ... att *ð* utfallit mellan de två *r* ... Båda uppfattningarna äro lika antagliga.» Förslaget att läsa 51 þ dubbelt

måste avvisas; den andra uppfattningen är den riktiga. Skrivningen **ker**, **kir** för *-gærðr* är ingalunda ovanlig i runinskrifterna, se t. ex. U 14 **porker**, U 518 **purkir**, Ög 81 **pukir** (*Þorgærðr*); U 108, U 753 **ikiker** (*Ingigærðr*), U 277 **ketilkir** (*Kættilgærðr*), U 318 **askir** (*Asgærðr*), U 326 **hulmkir** (*Holmgærðr*).

Vad de två första runorna i **arker** åsyfta, vill Brate ej uttala sig om: »Hvad namnets första del är, vet jag ej och vill ej hafva utsagt något därom med mitt förslagsvis ansatta *ár*» (ATS 10: 1, s. 128 noten). Det kan emellertid, som ovan har framhållits, betraktas som säkert, att förliden har varit *Arn*. *Arngærðr* är eljest icke belagt på östnordiskt område, men det är väl styrkt i västnordiska källor. Namnets båda leder äro vanliga i svenska runinskrifter. Även sonens namn *Sigtrygg* är sparsamt belagt i runinskrifterna, se U 98.

Runföljden 14—20 **lakarni** återger ortnamnet Långgarn i dat. sg. Dybeck meddelar (D 1: 64), att byn, där stenen är rest, kallas både Långgarnby och Långgarnö, och han anser, att byn »har sitt namn af den ... urgrafda eller tillvallade sjön Långgarn».

Liljegren översätter inskriften i *Run-Lära* (s. 81) på följande sätt: »Wedralde Lät / ur Långgarn / Stenhäll storan / ur Stället föra, och Arngerð, / De läto stenhäll / Denna resa / åt Sigtrygg / Sonen sin.» P. J. Lindal (*UFT* 1880): »Vedralti lät ur Långarn(ö) föra en mycket stor sten från sitt rum.» Brate hävdar i *Runverser* (ATS 10: 1, s. 127, not 8), att **lakarni** bör transskriberas *Langgarnøy* och översättas 'ur Långgarnö', »då väl ej stenen hemtades ur sjön». Bugge gör i samma arbete följande invändning mot Brates mening: »Da Stenen endnu findes i Byen Långgarnby eller Långgarnö, saa synes det ikke rimeligt, at det i Indskriften skulde siges, at den er bleven flyttet *ór Langgarnøy*; derfor forstaar jeg **ur lakarni** saaledes, at Stenen er bleven hentet ud af Sjöen.» Översättningen i *Runverser* lyder: »*Veðraldi* lät flytta den väldiga stenen från hans plats i *Langgarn*» ... I den första upplagan av *Upplands runstenar* (1907) översätter von Friesen den inledande strofen på följande sätt:

»Wedralde lät från Långgarn
en stor, stor sten
ur stället föra.»

Denna översättning upprepas ordagrant i *Upplands runstenar* 1913 och i *Runorna i Sverige*. En olikhet föreligger dock däri, att ortnamnet i dessa yngre arbeten stavas med ett *g*, alltså Långarn. Huruvida von Friesen har betraktat ortnamnet som namn på ett vatten eller som ett önamn framgår sålunda icke. Man torde emellertid med ledning av hans sätt att stava namnet kunna sluta sig till att han, när han skriver Långarn, har uppfattat det som namn på en ö. Om dessa ortnamn se H. Lindroth, *En omdebatterad önamnsgrupp* (i: *Fornvännen* 1914, s. 125 f.). Klart besked om sin ståndpunkt ger von Friesen i uppsatsen *Bynamn på de uppländska runstenarna* (i: *Namn och bygd* 1930, s. 109). Ortnamnet är »ett fjärddamn». I von Friesens transkription lyder strofen:

Veðraldi lét
ór Langgarni
stein allmikinn
*ór *staði föra ...*

Han översätter nu: »Vädralde lät föra en mäktig sten från stranden av Långgarn» ...

Det torde vara riktigt att uppfatta (**ur**) **lakarni** som namn på en numera, genom landhöjningen, uttorkad fjärd av Mälaren. von Friesen skriver: »Från Grysta-viken strax innanför Trögðhalvöns östligaste udde sköt under vikingatiden en smal fjärd åt nv. in i landet på västra sidan av Hacksta och Löts socknar. Fjärden var sannolikt milslång och sträckte sig upp mot eller t. o. m. förbi Långarnö gård. Ett naturligt namn på denna långa smala fjärd var *Langgarn* 'långtarmen'.» I detta sammanhang bör framhållas, att strax V om och parallellt med denna av Dybeck och von Friesen

antagna sjö eller fjärd 'Långgarn' ligger den låglänta, utdikade mark, som fortfarande bär namnet 'Blackfjärden'. Denna »fjärd» har sträckt sig åt NV från Veckholms kyrka; längre åt norr utgjorde den sockengräns mellan Lillkyrka och Löts samt mellan Boglösa och Villberga socknar. Vid »stränderna» av detta vatten ha ett tiotal runstenar varit resta, se S. B. F. Jansson, *En otolkad runinskrift* (i: *UFT* h. 47: 2 1948, s. 181, noten).

Tolkningen av runföljden 33—38 **ur · stapi** är beroende av hur man uppfattar **ur · lakarni**. I *Runverser* översätts orden med »från hans plats i Långgarn». von Friesen översätter dem i sina arbeten före uppsatsen i *Namn och bygd* 1930 med »ur stället», se ovan. I den nämnda uppsatsen tolkar han runföljden »från stranden». von Friesen skriver: »Det *stap*, (dat. *stapi*) som möter i inskriften är identiskt med fsv. *stadh* n. 'strand' = got. *stap* n.? (dat. *stapa*) 'strand'». von Friesens uppgift, att *stadh* n. är belagt i fornsvenskan bygger på en uppgift hos Söderwall (»*stadh*, n. [*N. stad*, *n.*] *sjö- el. å-kant?*»). Som C. I. Stähle har visat (i *Studier över de svenska ortnamnen på -inge*, 1946, s. 432 f.) är Söderwalls med tvekan framlagda tolkning icke riktig. Därmed bortfaller det fsv. belägget för *stadh*, n. med betydelsen 'strand'. »Det i ortnamnslitteraturen så ofta anförda 'fsv. *stadh* n. sjö- eller åkant' ... kan jag icke finna styrkt, ehuru det är mycket sannolikt, att det en gång funnits» (Stähle, a. a. s. 433); se vidare B. Lindén, *Dalska namn- och ordstudier*, 1947, s. 100 f.

Att **ur · stapi** på Långarnö-stenen skulle ha haft betydelsen »från strandkanten», är knappast troligt. **stapi** allittererar med **stan**, och ordet torde ha valts för versens skull. Det förefaller avgjort mest sannolikt, att uttrycket *ur stadi föra*, trots att *stadi* i inskriften är betonat, helt enkelt har betydelse 'föra bort' e. d.

Anmärkningsvärt är, att samma uttryck **ur stapi** har förekommit på en annan runsten från Långarnö, se U 736.

Orden *stein almikinn*¹ (ack.) 'en mycket stor sten' finnas också på den numera försvunna Broby-stenen (U 437): **stin : almykin**. Denna sten har av Hadorphs anteckning att döma varit av imponerande storlek, se *Upplands runinskrifter* 2, s. 228. Långarnö-stenen gör däremot icke till det yttre något överväldigande intryck. Dess höjd över marken är icke mer än 1,90 m., och många uppländska runstenar äro sålunda betydligt resligare; jfr S. B. F. Jansson i *Fornvännen* 1943, s. 250.

Inskriften börjar med att omtala, var själva stenblocket har hämtats. Detta är som bekant icke alldeles enastående på runstenarna; det förekommer t. ex. på L 1065 Malsta, Rogsta sn, Hälsingland. Man kan även hänvisa till U 414 och U 736. Jfr Carl J. S. Marstrander i *NTfS*, bd 14 (1947), s. 284 ff. Troligen skall Långarnö-inskriftens meddelande om blockets förflyttning förklaras av att blocket har påträffats på en plats, där det var svåråtkomligt, nämligen ute i den grunda fjärden, och förts därifrån.

Marstrander anser, att det kan ligga en djupare mening »bak innskriftens omtale av svære stener som flyttes og reises over en død. Långarnö-stenen er en typisk flytteblokk fra istiden og av anselige dimensjoner. Det er nok tenkelig at den er ryddet av veien under veiarbeider som kirken regnet blant gode gjerninger i likhet med brubygging og gaver til kirker og klostrer. Bru- og veibygging, unnarydding av stein og ur, tørlegging av myr i denne verden sparte sjelen for mange vansker på dens vei til den neste. Merk også at det fra urgammel tid også i Norden ofte var knyttet ramhedenske forestillinger særlig til løse stenblokker, de var kastet ut av troll og vetter eller de var bolig for overnaturlige vesener og gjenstand for offer eller de var selv troll som ikke hadde rukket å komme unna før solen rant. Hvor rotfestet slike forestillinger var viser den kjensgjerning at de mangesteds lever videre den dag i dag.»

Inskriftens första hälft består av en halvstrof i fornyrdslag. Liljegren anför däremot Långarnö-stenens inskrift som exempel på att »En hel ... wisa eller vers utgör ... hela inskriften»

¹ Liljegren uppdelar orden oriktigt »**Stainal mikin**» och översätter därför »Stenhäll storan», se *Run-Lära*, s. 81.

(*Run-Lära*, s. 80 f.); jfr hans ovan s. 275 återgivna översättning. Även C. C. Rafn räknar med att inskriften består av två halvstrofer: »Hver Halvstrophe er anbragt i sit Slangebaand, og af de tvende Ord, som ikke høre til Verset men til Meningens Fuldstændighed, staar ᚠᚢ i Slutningen af det ene og ᚠᚢᚠᚢ i Begyndelsen af det andet Baand» (*Runeindskrift i Piræus*, s. 167). S. Grundtvig, Brate, Bugge och andra forskare uppfatta endast inskriftens första hälft som vers, se *Runverser*, s. 128 och *Svenska runristare*, s. 58.

Inskriftens senare del har fått en något ovanlig formulering: *ok Arngærðr þau letu kumbl ræisa þessa at* ... Sannolikt skall *ok Arngærðr þau* uppfattas som början av en ny sats. Möjligt är emellertid också att, som von Friesen i sitt senaste arbete gör, föra *ok Arngærðr* till den första satsen: »Vädralde lät föra en mäktig sten från stranden av Långgarn, han och (hans hustru) Arngärd; de läto» ... (*Namn och bygd* 1930, s. 109). Även ordföljden *letu kumbl ræisa þessa* är anmärkningsvärd; den normala, prosaiska, hade ju varit *letu ræisa kumbl þessa*.

Runföljden 58—61 *kubl* har tidigare oriktigt lästs *kuial*, se ovan 'Till läsningen'. Denna läsning har gett anledning till diskussion, se t. ex. C. C. Rafn, a. a. s. 167 och *Runverser*, s. 127 och 128.

Uttrycket *kumbl þessa* (plur.) åsyftar här det färdigställda minnesmärket och har sålunda en annan innebörd än orden *stæin almikinn*, som syfta på själva blocket. Diskussionen om betydelsen av ordet *kumbl* redovisas av Karl Martin Nielsen i *Danske Studier* 1941, s. 33—49.

U 735 är, som redan Brate har antagit (*Svenska runristare*, s. 58), utförd av Balle. Möjligen har ännu en sten, utförd av samme ristare, varit rest på Långarnö mark, se U 736.

736. Långarnö, Villberga sn.

Litteratur: C. R. Brolin, Skrivelse den 12/7 1879 till Konungens Befallningshafvande i Upsala Län (ATA); VHAkad:s protokoll den 20/s 1879; VHAkad:s concepter den 25/s 1879; Månadsbladet 1889, s. 158; UFT h. 9 (1880), s. LXXVIII f.

C. R. Brolin, ägare till Långarnö gård, skriver år 1879 till Konungens Befallningshafvande i Upsala Län: »Härigenom får [jag] i ödmjukhet anmäla, att jag någon dag i sistlidne Juni hade missödet att låta sönderspränga en runsten — den liknade en mindre berghäll och låg med runorna vända nedåt mot jorden. Först efter en tid och sedan en del af nämnde runsten kommit in i stenfoten till min byggnad och af de strida regnskurarna blifvit rentvättad, märkte jag misstaget. Jag skulle tro, att bitarna så pass kunna sammankomma att möjlighet kan blifva att afläsa runorna.» I Vitterhetsakademiens protokoll 20/s 1879 (§ 313) meddelas följande: »Från Konungens Befallningshafvande i Upsala Län hade till Akademien blifvit öfverlemnad en skrivelse från C. R. Brolin, som anmäler, att han ovetande låtit sönderspränga en runsten å Långarnö i Villberga socken, och att han anser bitarne, som blifvit inlagda i stenfoten under hans byggnad, möjligen kunna så hopsättas, att runskriften blifver läslig. Akademien beslöt hos Konungens Befallningshafvande anhålla, att Hr Brolin måtte anmanas besörja en sådan hopsättning af de nu spridda bitarne.» Några dagar senare (25/s 1879) sändes en skrivelse till K. B. med anhållan, att Brolin skulle »anmanas» att »söka samla och, om möjligt är, sammanfoga de till en del i stenfoten under hans byggnad inlagda bitarne af denna sten ...» Man har tydligen ansett sannolikt, att den söndersprängda stenen har varit U 735; detta framgår av skrivelsens slut, där det påpekas, att det vore viktigt, om inskriften kunde »afläsas», eftersom »denna inskrift, ifall stenen är densamma som finnes upptagen i Göranssons Bautil och Liljegrens Runurkunder, synes vara i vissa delar oriktigt tolkad.»

Under rubriken »Nyfunnen runsten» skriver P. J. Lindal i UFT (1880): »I slutet af Augusti månad 1879 anställde undertecknad för Upplands Fornminnesförenings räkning undersökning å stället med anledning af inkommen anmälan om en nyfunnen runsten i Villberga socken. För-